ISSN 0132-4462

СЕРПЕНЬ

1984

ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ

№15

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Боже мій! Їх усього четверо, а насвинячили, ніби тут сто вепрів товклося. Зараз же приберіть, а то ми вам всиплемо такого перцю, що до нових вінників запам'ятаєте!

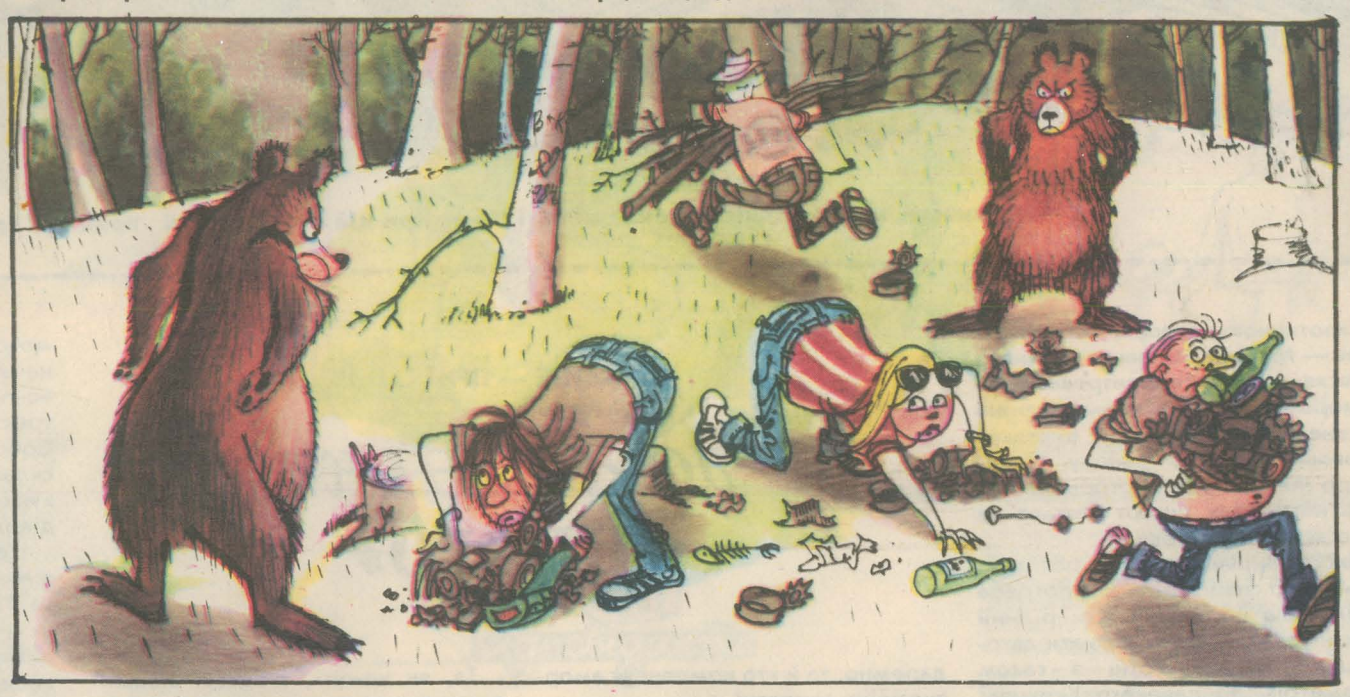

— Ну, прибрали!

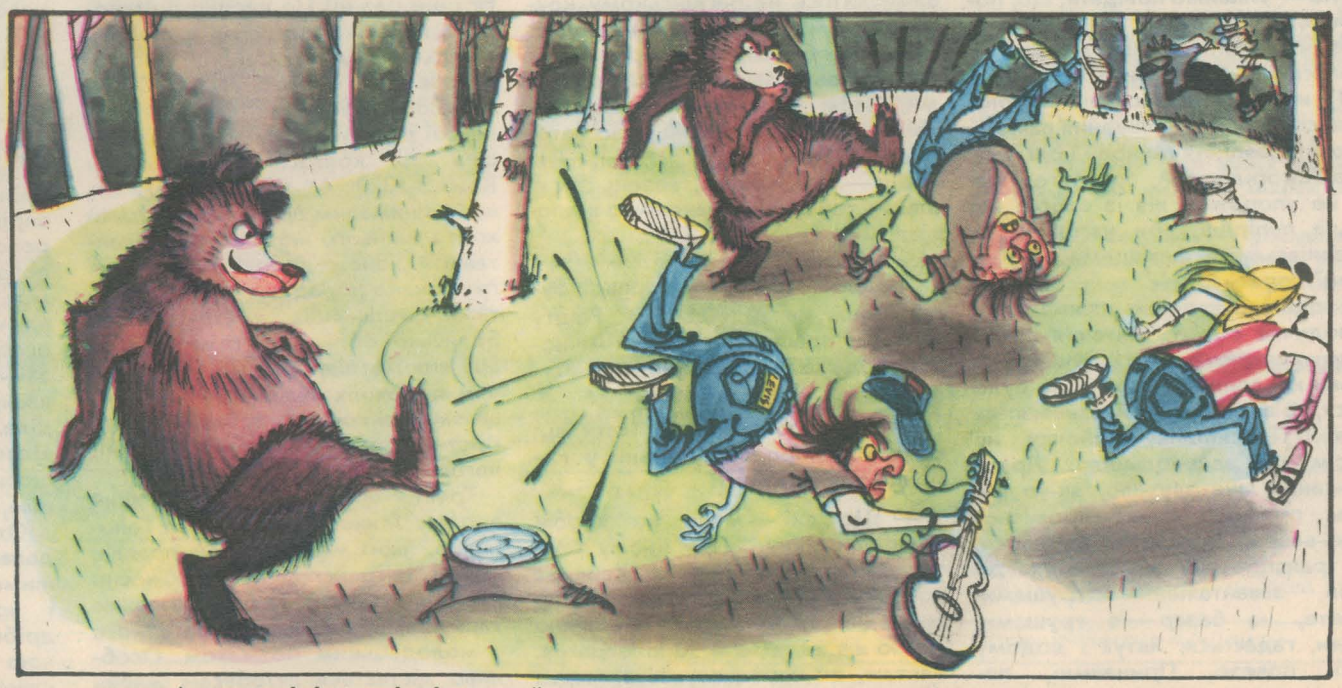

— А тепер ідіть, звідкіля прийшли.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Вважаєте, що це рідкісний екземпляр! У нас при цій битій дорозі вони всі такі.

ЗЛІЗАЙТЕ — ПРИЇХАЛИ!

ДОРОГЕНЬКЕ «НІЧОГО»

Екзотичною трасою Сімферополь — Москва діловито котився «Москвич» з дніпропетровськими номерами. За його кермом сидів інженер колгоспу імені Енгельса Синельниківського району Олександр Миколайович Погорілий. Печать непростих турбот лежала на його мужньому обличчі.

Які ж пильні клопоти обсідали сільського спеціаліста? Яка потреба примусила його залишити рідний механізований двір і погнати автомашину за дві сотні з гаком кілометрів, до далекого Харкова?

Не будемо мучити читача невідомістю — спішимо повідати, що, по-перше, Олександр Миколайович наважився взяти для цієї мандрівки колгоспний «Москвич» № 76-13 ДНП не за власною ініціативою, а з високого благословення самого голови правління Миколи Григоровича Погорілого. А, по-друге, їхав він не упорожні: віз із собою аж кілька папірців, аби узгодити їх з харківськими фахівцями сантехнічної справи...

В одній народній пісні метка молодичка ставить питання руба: куди, мовляв, їдеш, Явтуше? Оскільки ж хлопцеві брехати не було сенсу, то він одверто й зізнався: на базар. Прискіпливу жіночку не зовсім це задовольнило. Друге запитання вже звучало, як-то кажуть, прямо і безкомпромісно: а що везеш, Явтуше? З'ясувалося, що транспортний засіб Явтуха до країв завантажений грушами. Зважте, на базар — з грушами, звідти, гадається, Явтух і додому щось повезе. Принаймні, порожнього воза навряд чи ганятиме. Кінську силу шкода експлуатувати даремно, та й хто компенсує амортизаційні витрати?

Мабуть, саме над цим не встигли замислитись на Баглійському коксохімічному заводі Дніпропетровської області, яким керує Борис Федосійович Кандоскалов. Бо коли ми, разом із працівниками державтоінспекції, зупинили на трасі автобус № 05-82 ДПТ і запитали водія — що, мовляв, везеш, Явтуше? — той вельми лаконічно відповів:

— Нічого.

Чималий автобус і справді був порожнім на 90 відсотків. Решту займали працівники коксохімічного заводу С. Ведерський та В. Сухих.

— А не боязко отак їхати від самого Дніпродзержинська у порожньому автобусі?

— Що ви! — мало не хором відповіли хлопці. При цьому розтлумачили, що вже з Харкова повезуть півтора, а то й два десятки приладів різних марок загальною вагою аж 20, а то й 30 кілограмів. Вантаж, як самі розумієте, якраз підходящий для такого чималенького автобуса.

Та, як кажуть, людські можливості практично не мають краю. Хіба якийсь там автобус — межа? Ні і ще раз ні! Це наочно підтвердив голова колгоспу «Аврора» Магдалинівського району Дніпропетровської області Віктор Олександрович Любович. Саме з його легкої руки у далекі мандри вирушив з колгоспного подвір'я КамАЗ-5320 № 77-88 ДПО. Та ще й з чималим причепом. Скільки ж ото на нього можна було навантажити різного добра! Хоча б отих грушок. Та порадувати тими фруктами мешканців міста Фокіне Брянської області, бо саме туди, за 800 кілометрів, гримаючи залізячям порожніх кузовів, мчав гігант автомобільної промисловості. Шістнадцять тонн абсолютного «нічого» котилося трасою.

Трест «Харківводбуд», який очолює Микола Андрійович Гапоненко, таких можливостей, правда, не має. Із транспортом у них, чесно кажучи, тугувато. Та це не заважає харків'янам використовувати його з молодецьким розмахом. Особливо дістається автобусам марки «Чернігів». Якщо уважно порахувати, то в кожному з цих автобусів можна виявити по 23 місця. Але начальникові управління виробничо-технологічної комплектації тресту Володимирові Леонтійовичу Соболєву ніколи займатися такими складними арифметичними підрахунками. Місця місцями, а діло ділом.

І ось уже один автобус чугикає з Мерефи до Богодухова (ледь не за 100 кілометрів), а потім звідти — до Мерефи (відстань, як не дивно, та ж сама). Усередині ж — лише один, як палець, столяр Петрович, якому доручили заміряти в Богодухові параметри вікна на новобудові.

Тільки це ще квіточки. Куди ефективніше використовує такий же автобус начальник пересувної механізованої колони № 121 Микола Іванович Кравченко. Оскільки ця колона базується за межами Харкова, аж у Липцях, то й було вирішено створити такий собі мінірейсовий автомаршрут. І автобус почав своє невпинне курсування між Липцями і Харковом. А їздила на ньому, як правило, аж одна особа. Усі 23 місця поперемінно займали то головний бухгалтер, то касир. Діла фінансові — складні діла. То папірець до банку за 40 км відвезти, то у тому ж банку про щось порадитись... Без діла, словом, державний автобус не гуляв.

Отож ми і кажемо: далеко, ой, далеко пішли ми від того старорежимного Явтуха! І швидкості не ті, і потужності... А головне — не дрібнимося, не трусимося над кожною кінською силою. У держави, слава богу, їх вистачає!

І. ЛАГОЗА.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ЦІННА ІНФОРМАЦІЯ

(Як миші шість тисяч дерев з'їли)

Як, усе-таки, мудро сказано: вчитися ніколи не пізно. Приміром, що я до останнього часу знав про мишей? Що в них довжина хвоста — така ж, як і тіла. Що миша — це... І ще дещо. Словом, майже нічого. Зате тепер!

— Миші? — перепитав похмуро головний агроном Хмельницького обласного управління сільського господарства Григорій Еммануїлович Нуцуляк. — Та це така скотина, що гірше не буває! Мерзенна скотина. Управи на неї немає.

Стоп! Акцентуємо увагу читача на тому, що миша — ***мерзенна скотина.***

В Новоушицькому районному управлінні сільського господарства тієї ж Хмельницької області від його начальника Василя Івановича Смішка я почув:

— Миша — це така гидка, шкідлива твар, що важко й описати! Фауна наша анітроки б не збідніла, якби... — При цьому Василь Іванович зробив рукою такий красномовний жест, що не лишалося сумніву, якого майбутнього він бажає для мишей.

Отже, запам'ятовуємо: миша — окрім того, що мерзенна скотина, ще й ***гидка, шкідлива твар.***

Не менш цінну інформацію одержав я в колгоспі імені Кірова (того ж району), де головою — Віктор Йосипович Щербатий.

— Миша,— розповідали мені колгоспні спеціалісти,— це таке перебірливе, вередливе створіння, ну, справжній гурман. Зерно їй подавай тільки змащене олією, кору об'їдає лише в молодого дерева, а на старе — батогом не заженеш. Сучасна миша не боїться ніякої отрути. Так, фосфіт цинку, який донедавна вважався найефективнішим препаратом у боротьбі з мишами, вони, кляті, споживають, облизуючись від задоволення, і запивають той самий фосфіт цинку аміачною водою, як ми запиваємо цукерки-асорті шампанським.

— Чудеса та й годі! — вигукне читач.

Втім, чудес немає. А от негативні емоції та нищівно-спопеляючі характеристики мишей, дані товаришами Нуцуляком і Смішком, заодно й «науково-обгрунтована інформація» спеціалістів колгоспу імені Кірова, мають цілком реальну основу. Бо ж ідеться про мишей, котрі з'їли, даруйте, згризли за найскромнішими підрахунками, 30 гектарів молодого колгоспного саду. Не так собі пошкодили-подряпали, а погризли настільки, що дерева довелося спиляти. І сьогодні на місці 6341 (шести тисяч трьохсот сорока однієї) яблуні стирчать жалюгідні пеньки. Жахливе видовище!

Ось чому звичайна миша польова «трансформувалася», з легкої руки названих керівників, у скотину і твар. Миші, бачте, винні.

Не голова колгоспу, з чийого благословення у міжряддях саду висівалися різні сільськогосподарські культури, хоч це категорично забороняється агротехнологією промислового садівництва, бо сприяє розмноженню мишей. Не спеціалісти колгоспу в особах заступника голови по рослинництву Івана Севастяновича Катрука, агронома-плодоовочівника Івана Васильовича Коваля, агронома по захисту рослин Олексія Васильовича Колісника, бригадира садової бригади Василя Івановича Шаргородського, котрі спокійнісінько спостерігали, як та польовка сіра плодиться, плодиться, плодиться. Не керівники і «специ» господарства, бачте, винні, а оте сіре, мізерне створіння.

А ще вину звалюють на... великий сніг, який, буцімто, випав так недоречно, що неможливо було дістатися до мишви.

Дива, що й казати. Дивно й те, що, загіпнотизовані наведеними вище баєчками-поясненнями, досі не дали належної оцінки кричущому фактові безгосподарності товариші, яким би належало це давно зробити.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. «Перця».

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

НОВИЙ СПОСІБ

Наш ворошиловградський кореспондент повідомляє з м. Первомайська. Тут на взуттєвій фабриці знайшли новий спосіб боротьби з рекламаціями. Чим менше носитиме споживач взуття, тим менше претензій у нього буде до взуттєвиків — такий смисл нововведення. Повернув, скажімо, М. Є. Бондаренко на фабрику черевики, в яких одразу ж після придбання зіпсувалися «блискавки» і відірвалися підошви. А виробничники йому у відповідь — іншу пару, в якій черевики різних розмірів і різних моделей. Ну, як він таку пару взує? А отже і до якості претензій не матиме, оскільки, якщо черевики не носити, то і «блискавки» не зіпсуються, і підошви не відклеяться.

БЛАНКИ-ВЕЛЕТНІ

Як передає наш дніпропетровський кореспондент, встановлено дивну закономірність: чим більше пишеться про економію паперу, тим більше, часом, його витрачається. Так, бланки товарно-транспортних накладних у системі «Трансагентства» ще кілька років тому мали розмір 15 на 20 сантиметрів. Раптом вони збільшилися удвічі. А оце недавно — вчетверо.

— Як і надалі вони збільшуватимуться в такій прогресії,— кажуть транспортники,— то й про економію паперу не буде на чому писати.

УНІКАЛЬНЕ ЧОРТІЙЩО

ХАРКІВ. (Кор. ТАП). Унікальну модель автомобіля вдалося створити на 2-му Харківському авторемонтному заводі, керованому Валентином Павловичем Чепелою.

Одержавши на капітальний ремонт звичайний «Москвич» ІЖ-27151 «пікап» від насінницького радгоспу «Полтавський», спеціалісти заводу так його відремонтували, що впізнати в ньому колишній «пікап» вельми важко. Заводчанам вдалося напріч переплутати всі деталі та частини автомашини. Нову модель назвали ЧЩ-01, що у перекладі на звичайну мову означає: чортійщо.

До випробування ЧЩ-01 діло не дійшло, оскільки працівники полтавської ДАІ категорично заборонили випускати машину далі радгоспівських воріт.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

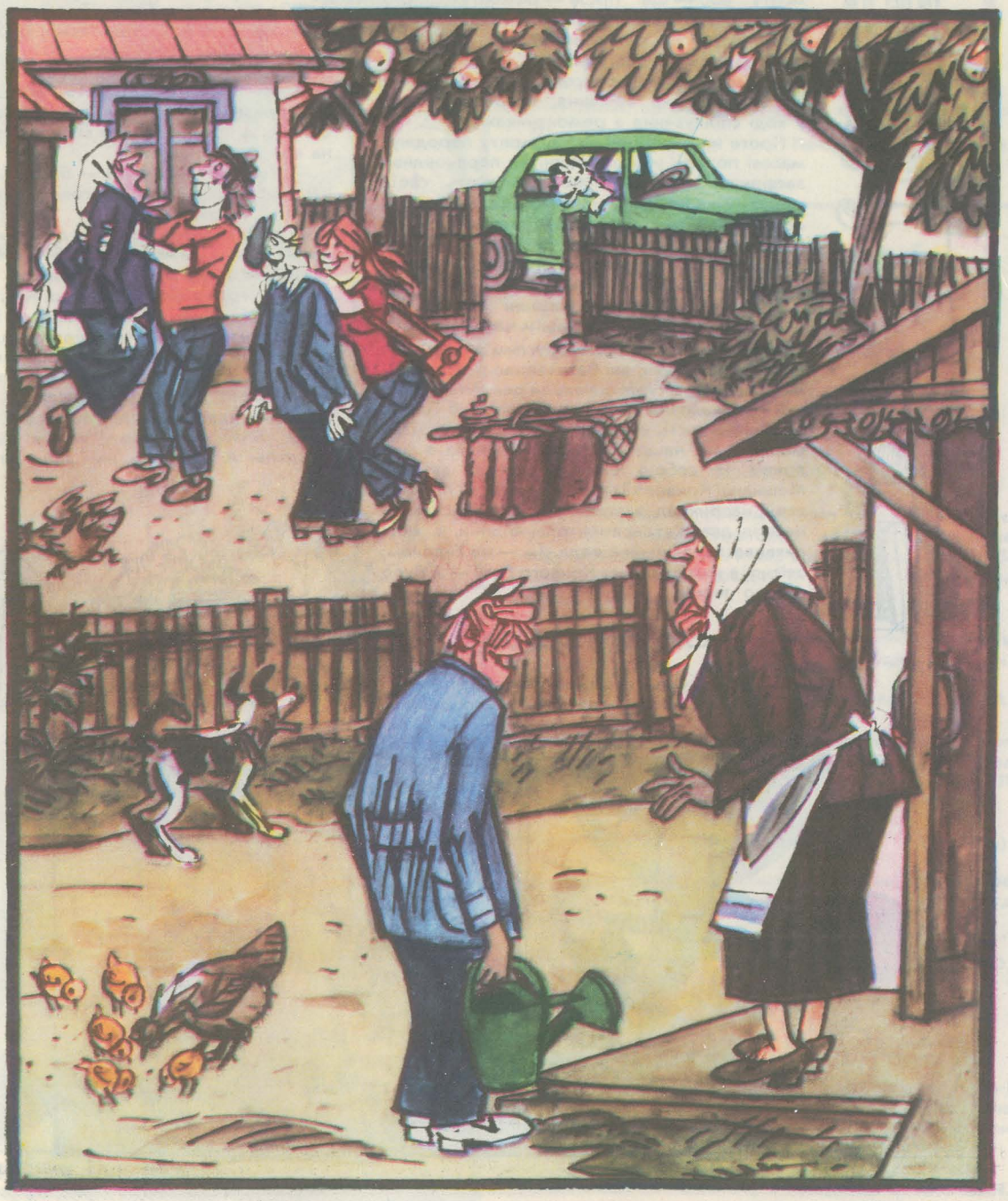

— Поглянь, бабо, не впізнали нас дітки: помилково сусідів цілують!

СТУК, ГРЮК, АБИ З РУК!..

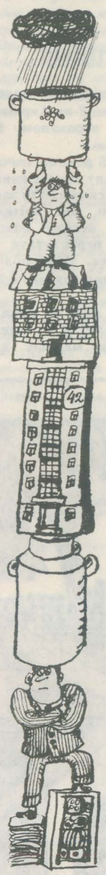

Бесіда за круглим перчанським столом про всілякі ремонтні справи

Колись давно якийсь дотепник, котрий пройшов усі пекельні ремонтні круги, але, як не дивно, не втратив при цьому почуття гумору, прорік фразу, яка відтоді звучала не одну сотню разів і яку цілком можна було б зробити девізом цієї зустрічі за круглим столом Перця:

«РЕМОНТ ПОДІБНИЙ ДО СТИХІЙНОГО ЛИХА».

Першопричиною, що породила даний афоризм, був ремонт квартири. Як не прикро, але й на сьогодні у дуже й дуже багатьох випадках, коли назріває питання квартирного ремонту або — ще гірше — ремонту цілого будинку, пожильців починає буквально тіпати. Коли ж тривала ремонтна епопея лишається позаду, вони ще довго бігають до невропатолога зі скаргами на безсоння, тремтіння рук, а дехто — й на заїкання, котре з'явилося у ході спілкування з ремонтниками.

Проте не лише цей вид ремонту породжує масові походи у поліклініки. Як переконливо засвідчує перчанська пошта, мають своїх жертв й інші його різновиди: приміром, лагодження холодильників, телевізорів, приймачів, пральних машин та багатьох інших предметів, покликаних полегшувати й цивілізувати наше життя-буття.

Ось чому, проаналізувавши листи, що надійшли до редакції останнім часом, Перець вирішив зібрати за своїм круглим столом хоч частину громадян, які безвинно постраждали чи ще й досі страждають за ремонтну ідею.

У призначений день і час прес-клуб Перця заповнили гості, котрі приїхали з різних міст, селищ і сіл нашої республіки. Дехто з них привіз із собою ваговиті речові докази. Мешканці Кривого Рогу тт. Грищенко і Мордовець, наприклад, втягли і з трудом поставили на стіл два п'ятдесятилітрові бідони, в яких виявилася... звичайна вода. Їм — не бідонам, звісно, а товаришам із Кривого Рогу — й було надано перше

СЛОВО ПРО ВОДУ

— Не подумайте, шановні господарі і гості прес-клубу, що це — звичайна водопровідна чи річкова вода,— відсапавшись, почав Грищенко.

— Це — вода, котру ми зібрали протягом лише однієї вчорашньої дощової ночі зі стелі та стін наших квартир,— пояснив Мордовець.

— А квартири — на останньому, дев'ятому поверсі будинку № 12 по вулиці адмірала Головка — одержали менш як три роки тому. Й відтоді живемо тільки мрією про ремонт,— сказав Грищенко.

— Позаяк дах і стіни зроблені цілком халтурно першим і третім будуправлінням тресту «Кривбасрудбуд»,— пояснив Мордовець.

— З тих пір ми хтозна-скільки разів стукали у двері кабінетів начальника жеку номер 29 А. М. Никончука, керуючого трестом А. І. Задорожного, голови Тернівського райвиконкому міста А. С. Морозюка, та безрезультатно,— сказав Грищенко.

— Вони відбуваються лише обіцянками зробити ремонт,— пояснив Мордовець. — Але думаємо, що бюрократичної води у їхніх обіцянках не менше, ніж вилилося за ці роки на нас зі стелі та стін.

— Чому ж не менше — більше! — пролунав у прес-клубі жіночий голос. — Ось допоможіть, чоловіки!

За кілька секунд поруч із двома криворізькими бідонами з'явився третій — столітровий. Його власниця, жителька будинку № 63 по вулиці Гоголя у місті Житомирі А. І. Косицина рішуче відкинула кришку бідона і сказала:

— Бачите, рідина тут фіолетова, як паста у кульковій ручці. Уявіть собі, оце стільки води мешканці чотирьох квартир на верхніх поверхах нашого будинку витисли з обіцянок відремонтувати дах, одержаних від облвиконкому та міськвиконкому лише за останній тиждень. А обіцяють нам провести ремонт понад три роки. От ми й прикинули, що води у відписках за цей період маємо на тридцять декалітрів більше, ніж протекло крізь наш дірявий дах...

— Ви, будь ласка, воду з бідонів не виливайте! — закричало одразу кілька голосів. — Ми хоч таку візьмемо з собою.

Як виявилося, голоси належали групі жителів Нової Каховки (Херсонщина). Перебиваючи один одного, громадяни Сидоренко, Гурбач, Одинаєва, Никифорова, Афанасьєва, Халіф, Прохоренко, Тоцький та інші розказали, що в їхньому будинку номер 42 по вулиці Піонерській на верхніх поверхах часто не буває води, а Новокаховський міськвиконком взагалі нічого не обіцяє, отож немає з чого вичавити бодай фіолетову воду. А не обіцяє виконком багато чого: не обіцяє навести порядок із водопостачанням, не обіцяє примусити бракоробів-будівельників замінити у квартирах негодящі ванни, перестелити лінолеум, покладений просто на цементну стяжку, відремонтувати стіни, які невідомо чому покрилися цвіллю, і, врешті-решт, пустити ліфт, котрий від дня заселення будинку — 7 січня цього року — ще нікого не підняв на жоден із дев'яти поверхів.

— Та не можна сказати, що ми живемо вже зовсім без радощів,— сказали на закінчення новокаховчани. — От щойно на стінах нашого будинку з'явилося таке оголошення: «Прохання до всіх пожильців не вивішувати нічого на балконах, оскільки будинок фотографуватиметься для ВДНГ. Адміністрація ЖЕК-1». Звичайно, радісно усвідомлювати, що саме наш будинок з-поміж усіх інших новобудов міські організації обрали для представлення на виставку досягнень. Може, він і справді найкращий? Найкращий серед гірших. Тоді нам, самі розумієте, і ремствувати незручно.

— Та ясно ж, що незручно! — погодилися доярки з колгоспу «Хвиля революції» Іллінецького району Вінницької області. — От нам, наприклад, роз'яснив товариш Мельник безпідставність наших домагань, і ми одразу заспокоїлися. А до перчанського прес-клубу приїхали тільки для того, щоб залишити на згадку ось це фото і викинути геть із голови усі неприємні думки. Викинути — і

НЕХАЙ ВОНО КИСНЕ!

Присутні за круглим столом по черзі уважно розглянули фото, на якому були зображені якісь агрегати.

— А чи не МС це 1250 та не МХУ? — сказав, почепивши на носа окуляри, обізнаний із технікою Перець.

— Вони, вони! — підтвердили доярки. — Холодильні установки для тваринницьких ферм. От і в нас на фермі їх змонтували. Ми спершу зраділи, бо ж давно мріяли здавати молоко першим класом, та ще й грошову надбавку сподівалися отримувати за його охолодження. Та, як кажуть, радість виявилася передчасною, позаяк МС-1250 працює з перебоями, а МХУ зовсім не діє. З липня минулого року. Стали ми набридати заступникові керуючого райсільгосптехнікою з питань механізації тваринницьких ферм А. Г. Мельнику. Обіцяв він нам, обіцяв відремонтувати установки, а потім дуже розсердився і сказав: «Знаєте що, дівчата і жіночки? Не заважайте працювати! Мені он щомісячно, щоквартально і щорічно треба отаканні звіти про механізацію складати! Розумієте ви чи ні, яка це відповідальна робота?» «Розуміємо,— відказуємо,— тільки ж молоко прокисає!» «Так воно ж у вас у холодильниках прокисає,— розтлумачив А. Г. Мельник,— а в інших колгоспах, де немає механізації,— у звичайних відрах та бідонах. Вловлюєте різницю?» Ну, ми вловили і збагнули, що наше молоко, як-не-як, кисне при допомозі передової техніки, а не якимось там дідівським способом. Отож і переживати нічого. Фахівці, як мовиться, видніше.

— А таки ж видніше! — тут же обізвався ветеран праці Семен Васильович Гончар, який приїхав із села Іскрівки Чутівського району Полтавської області. — От розкажу про себе. Тільки поможіть, хлопці, втягти до зали мої телевізори.

Молодші фейлетоністи Перця завели двигун мініавтокара і вправно опустили на круглий стіл три телевізори — чорно-білі «Крим» та «Електрон» і кольоровий «Славутич-202».

— Оце,— сказав Семен Васильович,— мої

МОВЧАЗНІ БОГАТИРІ

— Бачте, я тридцять сім років працював біля землі — бригадиром, агрономом, а це робота від зорі й дотемна,— вів далі С. В. Гончар. — Потім вийшов на пенсію і вирішив найактивніше включитися у культурне дозвілля. З цією метою придбав телевізор «Крим». Він зіпсувався одразу, а телемайстри так і не змогли оживити його.

Нічого, міркую, не страшно: куплю ще один. Придбав «Електрон». Теж зіпсувався. Чотири рази возив його в Артемівське телеательє, однак ради йому тамтешні специ теж не дали.

Ну, думаю, вдарю лихом об землю: візьму третій, що я, бідак якийсь? Гроші, дякувати долі та своїй праці, є. І купив я «Славутич-202». Й не простий, а — кольоровий. А він, як застерігає інструкція, вимагає спеціальної установки та регулювання фахівцями.

Знову їду в Артемівське телеательє. Пояснюю, що й до чого. «В курсі, дідуню»,— кажуть хлопці. І спритно відрізають із телепаспорта талон на перше технічне обслуговування, а за одним ripom — і талон на гарантійний ремонт приймача кольорового зображення. «Все, дідуню, повний ажур,— кажуть хлопці,— можете їхати додому. Привіт бабуні». «А телевізор!» — питаю. «А що телевізор? — відказують. — Телевізор у порядку, ви вже повірте нам, фахівцям». І делікатно, але настирливо випроводили мене з ательє.

І теперички у мене в хаті недіючий «Крим» стоїть під столом, недіючий «Електрон» — на столі, а недіючий кольоровий «Славутич» (бо як же його вмикати без установки й регулювання?) — на тумбочці. Й таке — не лише у мене. В Іскрівці понад двісті телевізорів, але ремонтувати їх, коли щось трапиться, артемівські фахівці не рвуться. Принаймні, вже більше року в селі не з'являються.

— А от до мене прибуло одразу аж двоє майстрів! — заявив мешканець кримського селища Армянська Заслужений винахідник УРСР Г. Ф. Сльозко. — Правда, як тут же виявилося, не для того, щоб усе ж таки полагодити мій «Таурас», із яким вони безуспішно воловодилися півтора року. Зовсім ні. Пригадуєш, шановний Перче, мій лист до тебе з цього приводу? Ти попросив керівників обласної «Побутрадіотехніки» розібратися, а вони не придумали нічого кращого, як переслати листа тим, на чий брак у роботі я й скаржився. От і з'явилися в моїй квартирі двоє веселих телехалтурників і зажадали... Ні, ні, не того, щоб я їм знову показав зіпсований апарат. Вони зажадали, щоб я письмово засвідчив, буцімто не маю до них аніякісінських претензій. Га, як це тобі, Перче, подобається? Так, дивись, наступного разу кримські ремонтери почнуть вимагати, щоб я підтвердив, ніби взагалі ніколи не купував ніякого телевізора!

— Цілком можливо! — подали голос дві Ольги — Дзюбенко і Дарношук, доярки з колгоспу «Світанок» Вінницького району Вінницької ж області. — Нам теж у Будинку побуту рік тому так поремонтували наші пральні машини, що їх вмикай, не вмикай — толку ніякого. Завезли ми їх знову на приймальний пункт. Там вони й донині стоять без будь-яких ознак свого електрожиття, хоча за ремонт ми заплатили 20 і 35 карбованців. Зате працівники Будинку побуту чомусь теж настійно радять нам поменше мати до них претензій.

— Але ж у вас ті машини хоч приймали! — заздрісно мовив Юхим Семенович Скирда, інвалід Вітчизняної війни, мешканець села Байбузи Черкаського району. — А мені черкаський завод «Ремпобуттехніка» відмовився ремонтувати пральну машину «Волна-М», строк гарантії на яку ще далеко не вийшов,— і повернув на тій підставі, що вона... квадратної форми, а не кругла!

Присутні на чолі з Перцем присвиснули від здивування, а присвиснувши, надовго замовкли, намагаючись якось осмислити несподіване рішення черкаської «Ремпобуттехніки», таке несподіване, що в ньому вловлювалося навіть щось грандіозне й непохитне — ну, скажімо, як бетонна стіна.

— А може, оце і є

КВАДРАТУРА КОЛА?

Усі повернулися на голос. Він належав М. М. Федьковичу, котрий прибув до прес-клубу із села Плав'є Сколівського району Львівської області.

— Я чому про неї згадав, про ту квадратуру,— вів далі Михайло Миколайович. — Отак попобігаєш із тим ремонтом по колу, а потім починаєш натикатися на якісь болючі гострі кути. Ну, а в підсумку тієї біганини і того натикання — інколи взагалі нуль. Тобто мало того, що не відремонтують, так ще й, як мовиться, захарлають дорогу тобі — і морально, й матеріально — річ. А що таке нуль? Теж своєрідне коло... Я, наприклад, здав свій приймач у сьому радіоймайстерню міста Стрия навесні минулого року. Виклав двадцятку. Й відтоді про нього — ні слуху, ні духу. Майстри, коли я приїжджаю до Стрия, від мене так ловко ховаються, що я їх жодного разу не сподобився побачити. Як і свого приймача.

— А я вже ніколи не побачу своїх автопокришок від «Москвича»,— тяжко зітхнув мешканець Шостки на Сумщині О. М. Черкаський. — Теж рік тому здав їх у ремонт філії обласного трансагентства. Теж довго бігав по колу, намагаючись з'ясувати їхню долю, і теж натикався на гострі кути — «не чули», «не знаємо», «не бачили»,— аж поки начальник філії товариш Хоменко бадьоро не сповістив, що мої покришки хтось... поцупив. «Але ви не хвилюйтеся,— втішив він. — Разом із вашими пропало ще сімдесят». Правда ж, радість?

— Вам легше. У мене і такої непевної втіхи нема,— скорботно мовила колгоспниця з села Малі Крушлинці Галина Іванівна Пастух. — Бо у мене єдиної у Вінницькому райпобуткомбінаті вкрали здану в ремонт швейну машину «Подольська». У єдиної, бо у той момент — а це теж радість! — більше нікому не спало на думку зв'язати свою долю з райпобуткомбінатом...

* * *

Що ж, настав час підбивати підсумки. Учасники зустрічі за круглим столом Перця дійшли одностайного висновку про те, що їхня розмова була досить плідною. У тому розумінні, що й справді останнім часом у деяких наших містах, селищах і селах розплодилося чимало майстрів влаштовувати людям із звичайного ремонту — чого б він не стосувався — справжнє стихійне лихо, і з цим явищем треба щось робити.

Що саме? Пропозиція Перця була схвалена одноголосно:

ХАЛТУРНИКАМ, БРАКОРОБАМ, БЕЗВІДПОВІДАЛЬНИМ БАЗІКАМ, НЕЧЕСНИМ І НЕЧИСТИМ НА РУКУ ТИПАМ ТЕЖ НЕОДМІННО СЛІД ВЛАШТУВАТИ ЛИХО — ТІЛЬКИ НЕ СТИХІЙНЕ, А ОРГАНІЗОВАНЕ ГРОМАДСЬКІСТЮ, ЛИХО, ЯКЕ З МАКСИМАЛЬНОЮ СИЛОЮ ТРУСНУЛО Б ЇХ І МОРАЛЬНО, І ОБОВ'ЯЗКОВО — МАТЕРІАЛЬНО!

Бесіду за круглим столом Перця застенографував В. ЧЕПІГА.

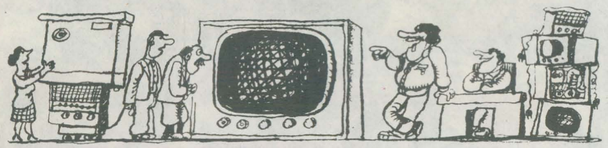

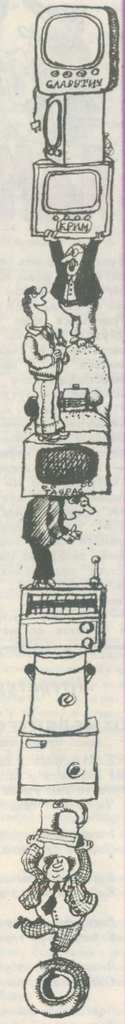

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

ІРОНІЗМИ

● *Одночасно робив дві справи: думав одне, а говорив — зовсім інше.*

● *Іноді дуже важко говорити, коли є що сказати.*

● *Не поспішайте з висновками. Подумайте про наслідки.*

● *Мав стільки недоліків, що не помічав їх у інших.*

● *Ішов у ногу з часом, але час був минулий.*

Ю. БРОДСЬКИЙ.

ЛІКУВАЛЬНА ПРОЦЕДУРА

Як у Почаїв сходила Оришка,
Безвісти зникла у неї задишка.
Допомогла їй молитва? — Нітрішки!
Корисно дуже пройтись було пішки.

РАДІСТЬ

— Прийшов, куме, поділитись радістю своєю!
Виграв тисячу сьогодні я у лотерею!
— Нащо мені твоя радість? — кисло кум скривився,—
Ти б зі мною тими грішми краще поділився.

Михайло ХИЖКО.

Мал. В. ВОЛИНЦЯ

— Нічого так дешево не коштує, як добра посмішка.

Буває, наділить природа людину гіпнотичними якостями, а вона про це навіть не підозрює. Як кажуть, сном-духом про це не відає. Не відає — аж доки не складуться певні обставини.

Трапилося таке і з Анатолієм Дмитровичем Кургузом. Жив собі чоловік, працював, і ніхто його гіпнотизером не вважав. Та одного прекрасного дня опинився він у кріслі директора Путивльського міжгосподарського інкубаторно-птахівничого підприємства. І ось тут почалося. Відразу відчув чоловік, що сидить у ньому магічна сила, бо усі перед ним — наче загіпнотизовані.

Зайшов він, приміром, до міськвиконкому і, глянувши у вічі керівництву, мовив:

— У нас на підприємстві з житлом сутужно... Ой, як сутужно! То чи не могли б виділити нашим працівникам ділянку під забудову?

«А гадаєте, у нас з ділянками не сутужно?» — хотіли, було, відповісти міськвиконкомівці, але відповіли зовсім інакше: «Для вас, Анатолію Дмитровичу, знайдемо. Невеличку, правда, але знайдемо. Шістсот квадратних метрів усього... По вулиці Луначарського, 14... Побудуєте поки що одноквартирний будинок».

— І на тому спасибі! — мовив Анатолій Дмитрович і пішов до начальника відділу капітального будівництва райуправління сільського господарства Григорія Дмитровича Панка.

— Будуватися наше підприємство вирішило. Ділянку вже виділили — шість соток. Який проект зможете нам запропонувати?

— З одноквартирних будиночків,— дістав теку Панок,— ось, будь ласка, проект С-7. Кошторисна вартість будівництва вісім тисяч. Потягне ваше підприємство?

— Ви що — насміхаєтеся наді мною? Це ж я для себе збираюся будинок будувати, а не для когось. Тим більше, що не за свої — за державні гроші, а ви мені проект якогось курника пропонуєте. Хочете, щоб з мене кури сміялися? Мовляв, директор міжгосподарчого інкубаторно-птахівничого підприємства в однокімнатному будиночку живе... — і так глянув Анатолій Дмитрович на товариша Панка, що той хутенько поклав перед Кургузом проект на забудову вартістю аж у 25,4 тисячі карбованців.

— Думаю, це вас влаштує?..

— І на тому спасибі,— махнув рукою Анатолій Дмитрович і подибав до начальника міжколгоспного комбінату комунального господарства М. В. Простакова.

— Ви Панка знаєте? — запитав він Михайла Васильовича.

— А чого ж, знаю: прекрасний чоловік! — запевнив Кургуза Простаков.

— Я теж так гадав. А звернувся до нього по ділу і переконався, що помилився.

— А що таке трапилося?

— Та запропонував мені проект будинку... Не будинок, а курник якийсь. Вартість — усього двадцять п'ять тисяч.

— Ого-го-го! — вигукнув Простаков. — Солідний будинок.

— Для кого солідний, а для кого — курник. Я ж, усе-таки, директор. Чи не директор? — магічно глянув Кургуз на Простакова.

І Михайла Васильовича наче хто підмінив.

— Не хвилюйтеся,— заторохтів він. — Ми, будівельники, усе зробимо, щоб ви були задоволені. Начхати нам на проект! Як скажете, так і збудуємо.

І незабаром на вулиці Луначарського розпочалося будівництво особняка, корисна площа якого аж 112,4 квадратних метра. Окрім усіляких надвірних споруд мурувалися ще й гараж, літня кухня, два приміщення, які взагалі не передбачені ніяким типовим проектом. Видно було, що й на М. В. Простакова директорський гіпноз А. Д. Кургуза подіяв безвідмовно.

Одне слово, Анатолій Дмитрович так повірив у свої магічні сили, що не побоявся зарахувати свого сина на посаду зоотехніка інкубаторно-птахівничого підприємства, хоча той не мав спеціальної освіти, наліво-направо розбазарював лісоматеріали, зловживав своїм службовим становищем.

Не знаємо, чим усе б закінчилося, якби до комітету народного контролю не надійшов лист про адміністративний гіпноз А. Д. Кургуза. Довелося Анатолію Дмитровичу покинути крісло директора. І відразу гіпноз, яким він володів, кажуть, як рукою зняло.

М. ПРУДНИК.

Сумська область.

Літературна пародія

ПОХМЕЛЯЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

Ходять пари у садах білоброві
І хмеліють у садах від любові.
Чи то сніг такий хмільний на деревах,
Чи то цвіт такий хмільний яблуневий?..

І знов бенкет справляє травень —
Озоння днів таке хмільне...

Буде в березні хмільно,
Буде сонячно й хмарно...

Воскресіння моє і падіння
У хмільних і терпких забуттях...

Я захмелів, забувши лік
Своїм літам, що квітли маєм...

Верховинський газдо захмелілий,
Зупинися на одну хоч мить...

Ой да захмеліла
Голова-біда...

Петро ПАЛІЙ.
Із збірки
«Живу тобою, радосте».

Ой да захмеліла
Голова-біда,
Захмеліле тіло
Хмільно осіда.
Захмелілі вірші
За хмільним столом
Хмільно занотую
Я хмільним стилом.

Рима та й до рими
Хмільно так ляга...
Читачам з похмілля
Сильно помага!

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

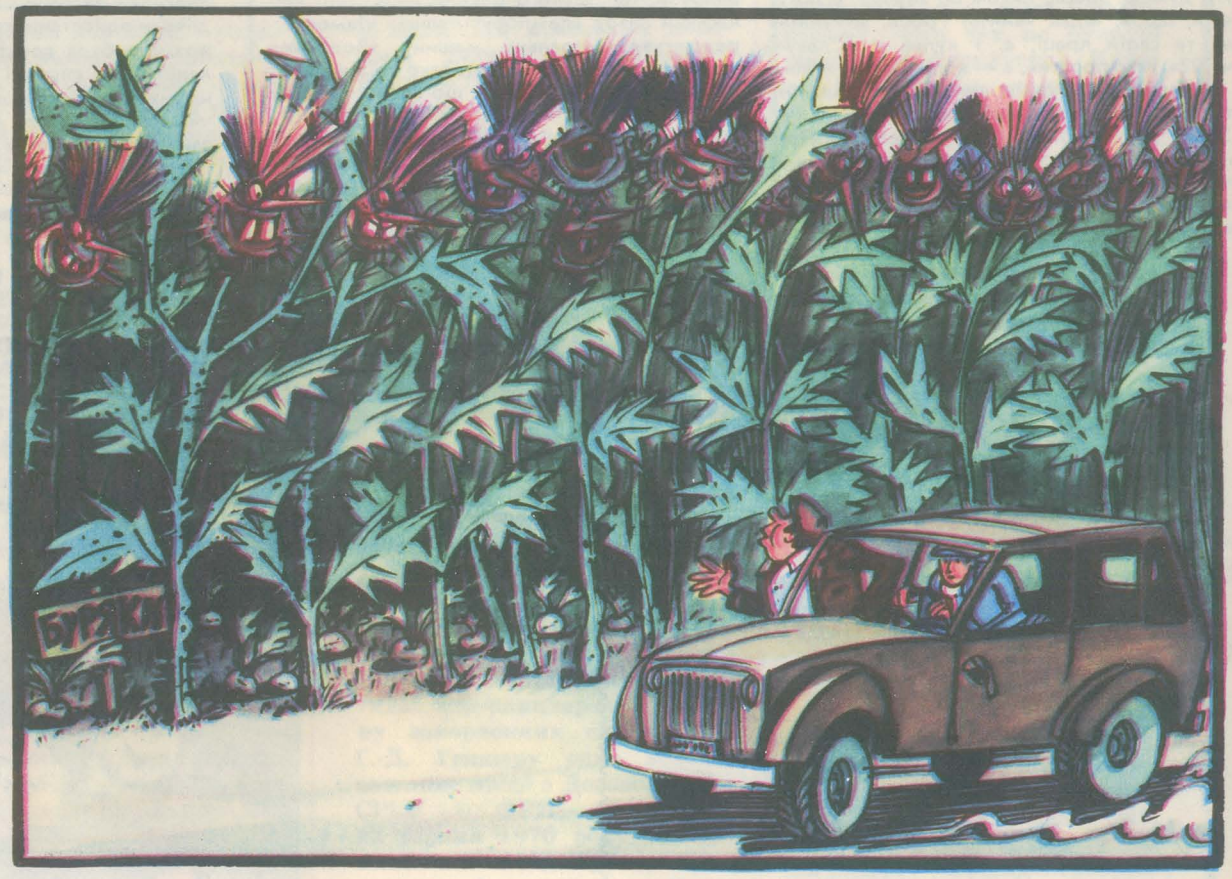

— Нашому доброму покровителю — громове «ура»!

УСМІШКА

— Товаришу міліціонере, пробачте, я походжу по цій клумбі, а ви мене, будь ласка, оштрафуйте. Ну, що ви так дивитесь, чому дивуєтесь! Я родом із села, розумієте, ластівка сільська, у місті гніздо звив через обставини, тоскно мені без трав, без бур'яну. Особливо у такі дні — весняні, сонячні. У селі зараз, напевно, на кожній осиці по зяблику, на кожному кроці — калюжа бездонна, і в кожній — по сонцю.

— Які осики, громадянине, які зяблики?!

— Пташечки такі розцяцьковані і голосисті. Ось вам гроші, ви поки що оформляйте квитанцію, а я пішов собі... Що-що-о-о? Ви теж із села? Білохатківський? То чого ж ти, земляче, не признаєшся! Гони червонця назад і ходім удвох по травах походимо, отак, тупу-тупу ногами, сколю тебе рогами. Танок маленьких козенят, пам'ятаєш бабусину казочку?..

Віктор ВЕКТОР.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фейлетоні «Ажур з нюансами» (№ 4 журналу) Перець критикував керівників деяких організацій на Ворошиловградщині за нехлюйське ставлення до використання та збереження нафтопродуктів. У їхніх звітах все виглядало нормально, був, як то кажуть, повний ажур. А на ділі ажур той виявився липовим. Бо пальне відпускалося без лічильників, списувалося за вигаданими актами.

Після виступу Перця секретар Ворошиловградського обкому Компартії України тов. Сазонов повідомив, що факти, викладені у фейлетоні, мали місце. Органами народного контролю покарано ряд керівників та посадових осіб. Так, начальникові АТП 12101 Кравченку Ю. М. оголошено догану, головному інженерові цього ж підприємства Волкову Н. І. та головному бухгалтерові Доценку В. Г. — суворі догани. На часткове покриття матеріальних збитків, завданих підприємству, на Волкова Н. І. та Доценка В. Г. зроблено грошові нарахування у розмірі місячних посадових окладів.

Суворі догани оголошено заступникові директора Комунарського коксохімічного заводу Личкуну Н. А., начальникові цеху Сиріцо Г. І. та начальникові служби Проценку Н. Д. На Сиріцо Г. І. та Проценка Н. Д. зроблено грошові нарахування на 190 та 200 крб.

За безконтрольність, потурання нераціональному використанню пального і мастила, розбазарювання дизельного палива голові колгоспу імені XXII партз'їзду Холодняку С. П. оголошено догану, головному інженеру колгоспу Медведєву Є. І. — сувору догану. На колишнього начальника Старобільського АТП облспоживспілки Чугуєнка В. Д. зроблено грошове нарахування у розмірі місячного окладу. А виконуючому обов'язки начальника АТП Корнієнку В. В. оголошено сувору догану, головному бухгалтерові Циганковій А. Ф. — догану.

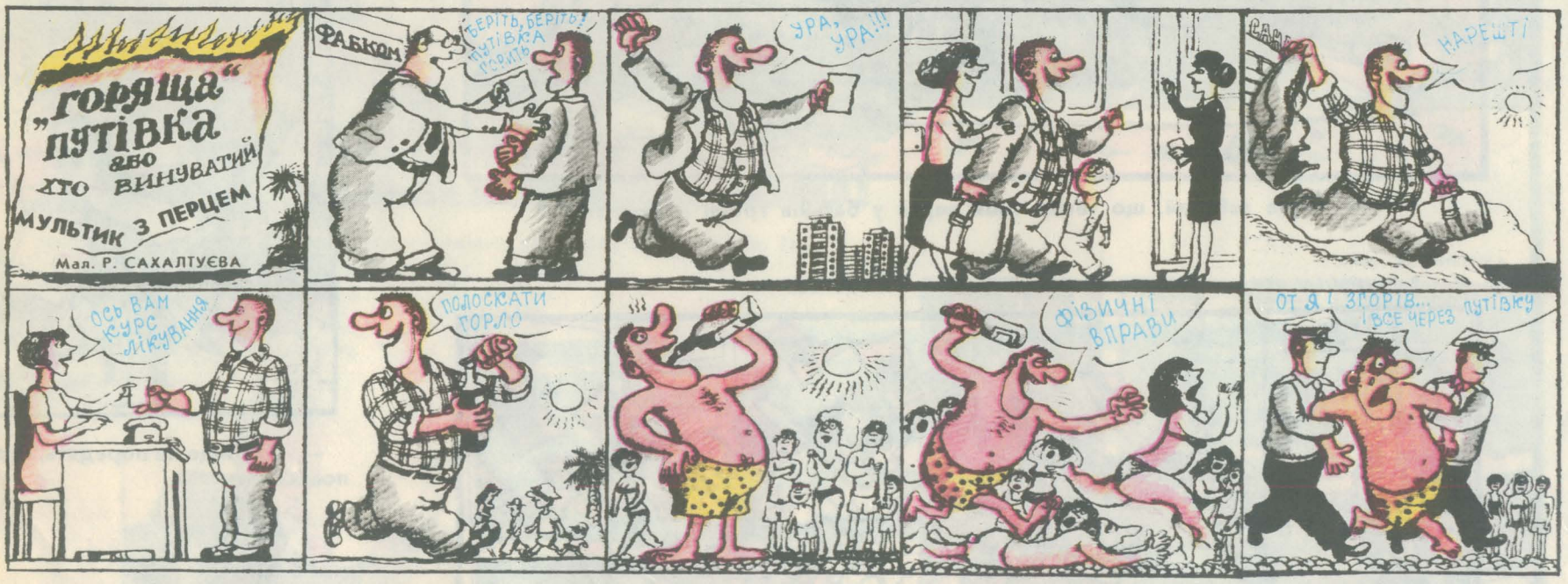

У ПОШУКАХ БРАТІВ ПО РОЗУМУ

УСМІШКА

Вичитавши в одній науково-популярній книжці із серії «Люди і космос» думку про те, що пошук позаземних цивілізацій, братів по розуму — справа кожного землянина, скромний службовець Петро Федорович під час наради у завідуючого відділом дуже замислився над цією проблемою. А що — він теж може зробити свій внесок у науку. Якщо це справа кожного, то, виходить, і його. Дарма, що він не спеціаліст з астрономії і взагалі не вчений. Он Свіфт також не був ніяким спеціалістом, а тільки письменником, і все ж зумів передбачити, що у Марса є два супутники...

Петра Федоровича ще з дитинства страшенно інтригували всілякі повідомлення про те, що нашу Землю час од часу відвідують пришельці з інших світів. Але от біда: ніхто не може, як кажуть, застукати їх на гарячому і ввійти з ними в безпосередній контакт.

І враз Петра Федоровича щось ніби підкинуло, в нього аж у грудях похололо. «Еврика!» — ледь не вигукнув він, але вчасно стримався. Могло ж бути, що він уже давно й не раз зустрічався з космічними пришельцями, але просто не надавав цьому значення. Та от навіть позавчора, в гастрономі, коли стояв у черзі за імпортним пивом, якийсь дивний чолов'яга весь час галасував і повторював: «Я думав, що тут краще, що тут порядок... Якби знав — і не летів би. У нас такого давно нема...» Де це «в нас»? Га? І «не летів би» — звідки? Ну, що було спитати: а хто ви, шановний?.. Ех, телепень!

Він перебирав у пам'яті різні випадки зі свого життя й дедалі більше переконувався, що пришельців із космосу аж кишить на Землі. Ну, ось узяти хоча б його безпосереднього начальника Миколу Дмитровича, який прийшов, чи, вірніше, якого прийшли до них із тресту. Він же взагалі на нормальну земну людину не схожий. Як увійде в раж, завжди кричить одне й те ж: «Коли я був там,— і пальцем у стелю показує,— я на всіх плював».

А що вже казати про сусіда — той узагалі точну інформацію видає. Як він раніше цього не зауважив? Коли нап'ється, виходить у коридор і співає: «Ми-и діти га-а-лактики...» Правду кажуть: що в тверезого на умі, те у п'яного на язиці.

Усе, поклав собі Петро Федорович, за першої ж нагоди увійду з ними в контакт. Щоправда, одного разу він спробував був порозумітися з подібними типами (тепер він упевнений, що то були пришельці), але нічого з того не вийшло. Якось під сьому годину забіг до магазину горілчаних виробів. Натовп там зібрався чималенький. Усі збуджені, очі горять якимось неземним вогнем. Розмовляють явно закодованою мовою: «кранти», «вріжемо», «булди», «гоп-стоп», «чувак», «лтп». Видно, в них одне слово означає більше, ніж у нас ціле речення. Він підійшов до одного з них, що стояв ближче до віконця, й пошепки попросив: «Візьміть і мене до своєї компанії». Той тільки презирливо процідив крізь зуби: «Одвали, у нас команда вже сформована». Невже вони так далеко зайшли в своєму розвитку, що й спілкуватися з нами, аборигенами, не хочуть?

Заглиблений у свої космічні роздуми, Петро Федорович не одразу збагнув, що до нього звертається начальник. Микола Дмитрович вичікувально й пильно дивився на свого підлеглого. Відтак показав на якийсь папірець, що лежав перед ним, і закричав: «Коли я був там...»

Петро Федорович, радісно верескнувши: «Брате по розуму!» — кинувся йому на шию.

Анатолій ШЕВЧЕНКО.

Увага! Дармоїди та бездіяльники

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

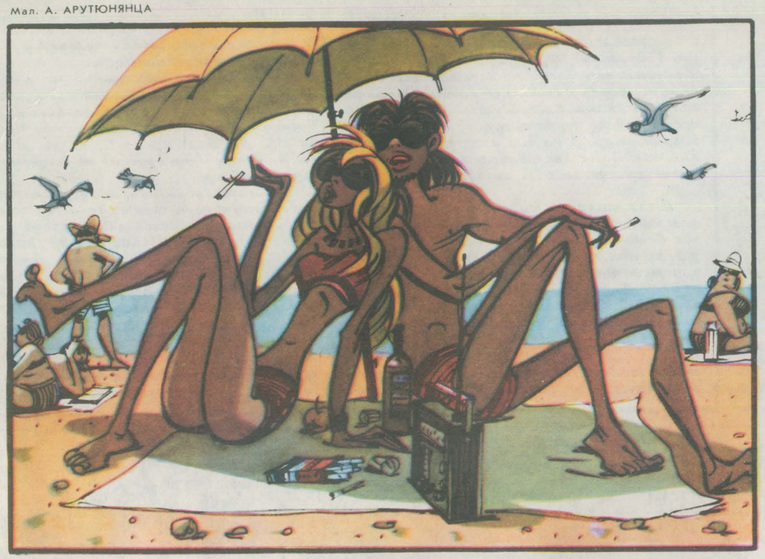

— Ти не забувай, що тепер твоя черга у батьків гроші канючити.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Що ви, молодий чоловіче, у робочий час швендяєте по кімнатах, протяги робите, людям працювати заважаєте.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

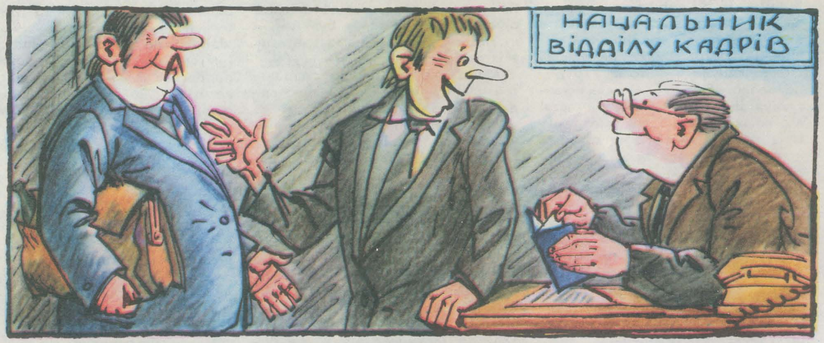

— Чесно кажучи, працівник він нікудишній, зате в компанії незамінний.

Мал. А. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А от ніде не порадять, куди піти повеселитися.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Самі ж, мамо, вчили мене не брати дурного в голову, а важкого в руки.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Є одне тепленьке містечко, але воно не для тебе. Там працювати треба!

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

— Чим же ти займаєшся на роботі!
— А нічим!
— Ого, добре пристроївся.
— Так, але ж і заздрісників багато.

Мал. М. ЛИТВИНА

— А хто тобі сказав, що я цілими днями сиджу на телефоні!

Мал. В. ШИРЯЄВА

Мамин сибіряк.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ото сміху буде! Начальник подумає, що ми знову на роботу не вийшли, а ми тут і з'явимося.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Цісар і селянин

(Словенська народна казка)

Один цісар, мандруючи своїми володіннями, видав наказ: «Хто змудрує загадку, якої я не відгадаю, того звільню від податків».

Невдовзі до цісарського почту підійшов селянин і, вклонившись, звернувся до можновладця.

— Я народився такого року, що пишеться однаково, хоч уперед, хоч назад.

«Як то може бути»,— замислився цісар, але так нічого не придумавши, звелів:

— Гаразд, кажи, що воно за рік!

— 1881, ваша величність. Хоч як його обертай, він не зміниться.

Цісар дуже здивувався селяниновій кмітливості й звелів:

— Забороняю будь-кому про це розповідати, доки не побачиш цісаря аж тридцять разів.

Потому наказав міністрам відгадати цю хитромудру загадку, розповівши їм, що почув її від того й того селянина.

Дуже вже цісареві хотілось довідатися, хто кмітливіший — селянин чи вельможі. Вони довго-предовго думали-гадали, але все марно. Врешті, один міністр потайки знайшов цього селянина й давай допитуватися, що ж то за чудернацький рік. А селянин каже у відповідь:

— Володар наказав про це нікому анічичирк доти, доки не побачу цісаря тридцять разів.

Вельможа дістав із гамана купу срібних талярів і, полічивши їх, сказав:

— Ось маєш двадцять вісім талярів, на кожному з яких зображено цісаря, одного разу ти вже його бачив живого, а коли тебе покличуть до палацу, побачиш і втридцяте. Нумо, тепер говори, що ж то за рік.

Почувши розгадку, міністр чимшвидше подався до столиці.

— Вельможний цісарю! — закричав той, улетівши до престольної зали. — Я відгадав загадку! Це — 1881 рік!

А цісар йому:

— Відповідь тобі підказав отой селянин.

І з цим звелів привести до палацу чоловіка, що придумав загадку. Лиш тільки слуги ввели того до зали, можновладець заревів од люті:

— Як ти наважився зламати слово, негіднику! Адже ти бачив мене тільки один раз!

— Ні, ваша величність,— пролепетав той,— рівно тридцять разів. Ось тут,— чоловік показав гроші,— двадцять вісім цісарів. Ще одного разу, володарю, я бачив вас, коли ви проїздили нашим селом, а зараз бачу втридцяте.

Цісар розсміявся і звільнив кмітливого селянина від податків.

Зі словенської переклав
Анатолій ГУЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Характеристика

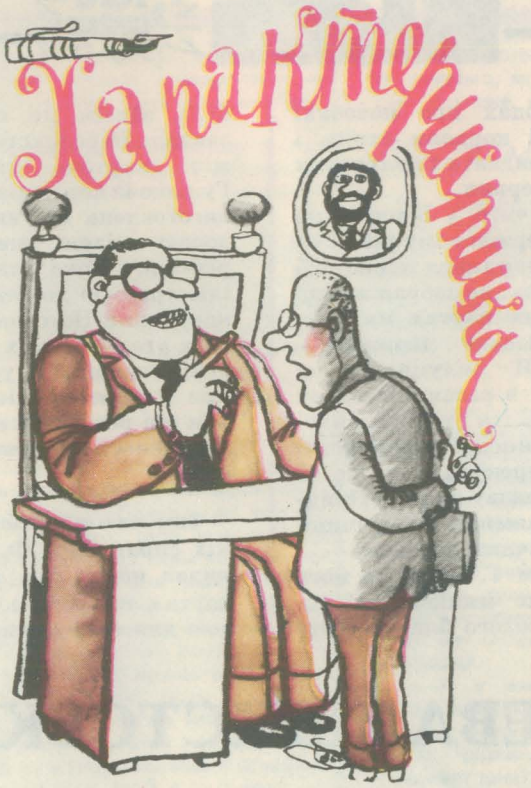

ГУМОРЕСКА

Директор філіалу одного науково-дослідного інституту Максим Максимович Жежеря викликав до себе свого першого заступника Петра Ларіоновича Кобзика.

— Сідайте,— мовив Максим Максимович, показуючи на стілець біля невеличкого столика, приставленого до директорського стола, а сам полишив своє крісло і примостився навпроти, що означало: розмова буде довгою і довірливою.

— Вам, Петре Ларіоновичу, напевно, вже відомо, що заявив мені учора Хилюк? — запитав він після невеличкої паузи.

— Уперше чую! — категорично заперечив Кобзик, який панічно боявся, що директор може запідозрити, ніби заступник знає більше або довідується раніше, ніж він.

— Що саме уперше чуєте? — підозріло зиркнув на нього Жежеря.

— Все, Максиме Максимовичу! — гаряче запевнив його Кобзик. — Уперше чую також, що Хилюк міг вам щось учора заявити.

— Ну, ви хоч знаєте, що Хилюкові стукне через два тижні шістдесят?

— Знаю,— обережно погодився Кобзик. — Шістдесят років — це... можна сказати... — він зам'явся, не знаючи, куди хилить начальство.

— Ну, так ось,— виручив його Жежеря,— учора Хилюк заявив, що після шістдесяти і дня у нас не працюватиме...

— Та невже?! — вигукнув Кобзик, але таким тоном, що важко було зрозуміти, засуджує він намір Хилюка чи схвалює.

— Отак і заявив,— підтвердив директор. — Шкода, звичайно...

— А таки шкода,— підхопив заступник. — Може, я поговорю з ним, га, Максиме Максимовичу?

— Навіщо? — здвигнув плечима Жежеря. — Хіба на Хилюкові світ клином зійшовся? Хіба ми не виростили гідної зміни?

— Звичайно, виростили,— тут же мовив Кобзик, усим своїм виглядом демонструючи, як йому соромно за свою дурну пропозицію поговорити з Хилюком. — Виростили, Максиме Максимовичу,— додав він упевненіше. — І не просто гідну, а найгіднішу зміну.

— Ви кого маєте на увазі? — запитав директор.

— Як — кого? — розгубився Кобзик. — Підходящих кандидатур є багато. Треба подумати, обмізкувати...

— А оцей, чорнявий, з вусиками? — Максим Максимович склав три пальці у пучку і поворушив ними так, як ото ворушать, коли мова йде про гроші. — Ну, отой, що винайшов універсальний препарат? Ну?

— Чекайте, чекайте, Максиме Максимовичу, зараз пригадаю,— Кобзик удав, що його мозок працює з граничним навантаженням. — За... за... за...

— Та не на «зе» у нього прізвище,— махнув рукою директор.

— Тоді Му-у-у-у... — затягнув Кобзик.

— І не «му», і не «бе», і не «ме»,— Максим Максимович уже починав сердитися. — Невже в нашому філіалі кожного дня винаходять унікальні препарати, що так важко запам'ятати прізвище автора?

— Напевно, Шпак,— важко зітхнув Кобзик, котрому не дуже подобалися як саме прізвище, так і його власник.

— От-от,— зрадів директор. — Як він, на вашу думку, потягне замість Хилюка відділ?

— Може, потягне, а може, й не потягне.

— Як це так: потягне — не потягне?.. Ви повинні добре знати кадри,— підвищив голос Жежеря.

— Я кадри знаю добре,— схаменувся Кобзик. — Шпак відділ потягне.

— Тоді підготуйте відповідного листа в наш головний інститут і характеристику на Шпака,— підвівся Максим Максимович. — Та не шкодуйте добрих слів.

— Зрозумів! — підхопився Кобзик. — Та ви не хвилюйтеся, перебільшувати не доведеться, бо у Шпака таки чимало достоїнств.

За годину передрукована на машинці характеристика лежала на столі у Максима Максимовича, а його перший заступник знову сидів на стільці за приставним столиком.

— Те-е-е-к-с,— проспівав Максим Максимович, беручи в руки аркуш,— подивимося, яку ми кадру висуваємо. — Його очі забігали по рядках. — Те-е-е-к-с! — повторив директор удруге, закінчивши читати, але аркушика не поклав. — А що — справді цей Шпак отакий, як ви написали?

— Який саме? — не зрозумів Кобзик.

— Ну, от ви пишете: «високоерудований, глибокообізнаний, талановитий»...

— А таки високоерудований,— підтвердив Кобзик,— і глибокообізнаний. Шпак знає три мови, передплачує масу періодики...

— Ну, щодо періодики, ми теж задніх не пасемо,— невдоволено зупинив його Жежеря. — Так що, вважаю, варто скромніший епітет вжити...

— Просто «ерудований і обізнаний»? — запитально глянув на шефа Кобзик.

— Це майже одне і те ж,— заперечливо хитнув головою Максим Максимович. — Треба ще скромніше. Скажімо, «грамотний спеціаліст». І ніякої талановитості. Нас же можуть запитати, чому це таланти на другорядних ролях тримаємо. Отже, вирішено: напишемо — «грамотний спеціаліст». Скромно, зі смаком і дипломатично. З одного боку, видно, що не казна-що ми підсовуємо, а з іншого — не беремо на себе сміливості стверджувати, що Шпак — геній. Звідки, до речі, ви взяли, що Шпак — талановитий?

— Так три ж мови знає, Максиме Максимовичу,— розгубився Кобзик. — Унікальний препарат винайшов...

— Ну, то й що?! — аж пристукнув кулаком по столу директор. — Можна знати кілька мов і бути абсолютним дурнем. А може бути й навпаки. Я от...

— Максиме Максимовичу! — аж сполотнів Кобзик. — Ну, як ви могли подумати, як могли розцінити, ніби...

— Нічого я не подумав і нічого не розцінив, товаришу Кобзик,— осадив його Жежеря. — Просто хочу іще раз підкреслити: характеристика — річ серйозна, і не можна видавати те, що вам здається, за дійсність.

— Так ви ж самі казали... — зовсім розгубився Кобзик.

— Що я казав? — гнівно зиркнув на нього директор.

— Ну... той... добрих слів не шкодувати...

— Вірно — казав,— погодився директор. — Але ж не можна і куті меду передавати. Ось, наприклад, читаємо: «винятково принциповий». На чому грунтується ваш висновок, що Шпак принциповий, та ще й винятково?

— Як вам пояснити,— зам'явся Кобзик. — Був такий випадок. Коли він винайшов оцей свій препарат, дехто, в тому числі і я, натякали йому, що варто було б когось із керівництва у співавтори взяти, наприклад, вас, Максиме Максимовичу. А Шпак навідріз відмовився...

— От бачите, Петре Ларіоновичу,— докірливо похитав головою директор,— як можна помилятися в людині! Хіба ж це, голубе, вияв принциповості, та ще й виняткової? Я сказав би інакше: егоїзм і невдячність. Якби ми не створили Шпакові умов для роботи, винайшов би він що-небудь?

— Та ніколи! — гаряче запевнив Кобзик.

— Отже, «виняткову принциповість» викреслюємо. Ідемо далі: «користується авторитетом». Ну, це взагалі неправильно. Авторитет можна мати або не мати. Отже, і це викреслюємо. «Морально стійкий». А ви що — особисте життя Шпака поза філіалом вивчали, чи, може, жінку та сусідів розпитували?

— Та ні,— розвів руками Кобзик,— просто в колективі за ним не помічалося нічого такого.

— Так же не можна, Петре Ларіоновичу,— вдруге дорікнув йому директор. — Оце сьогодні запевнимо керівництво, що Шпак — кришталево чистий, а завтра у нього яка-небудь фіфочка виявиться,— з кого, ви думаєте, шкуру спускатимуть? З вас? Нічого подібного. З мене. Бо я характеристику підписав. То навіщо ж ви мені свиню підсовуєте?

— Максиме Максимовичу! — благально склав докупи долоні Кобзик.

— Що — Максиме Максимовичу?! — обпік його поглядом Жежеря. — Ваші запевнення у лояльності до діла не підшиєш. А характеристику липову можна підшити. Ну, ось ви пишете, ніби Шпак — «здібний організатор». Це ж як розуміти? Що мені пора подавати заяву на звільнення у зв'язку з виходом на пенсію? А чому б і ні? Є ж у колективі ще один організатор, здібний, молодий, енергійний...

— Максиме Максимовичу! — майже в розпачі вигукнув Кобзик. — Та який там із Шпака здібний організатор! Ось, дивіться, я вже ці слова викреслив. Справді, теж мені організатор знайшовся...

— А що ж тоді лишається? — директор узяв у Кобзика з рук характеристику. — Порожнє місце лишається. А ми цього суб'єкта підвищувати збиралися...

— Та ні в якому разі, Максиме Максимовичу! — категорично розсік рукою повітря Кобзик. — Такого взагалі тримати не варто.

— А це ідея, Петре Ларіоновичу,— вперше за всю розмову усміхнувся Жежеря. — Чи не зробити нам і свій внесок у благородну справу боротьби з роздутими штатами? У Хилюковому відділі, окрім нього й Шпака, працює, здається, ще четверо лаборантів?

— Шестеро,— уточнив Кобзик.

— Тим паче. Лаборантів розтикаємо по інших відділах, а дві ставки — Хилюка і Шпака — можна... той... Коротше кажучи, підготуйте на ім'я директора інституту листа за моїм підписом: мовляв, хочемо упорядкувати штати.

Володимир БОНДАРЕНКО.

АФОРИЗМИ

● *Під час втечі ахіллесова п'ята виблискує яскравіше, ніж звичайна.*

● *Як мало треба, щоб захотіти багато!*

● *Муки анонімника: є що написати, але нема на кого!..*

● *Чи можуть щасливі спиняти мить, коли вони навіть на час не зважають?*

● *Спіткнувся об поріг власної скромності.*

● *Посилаючись на відсутність часу, відбирав його у інших...*

● *Чим обмеженіша людина, тим безмежніша її зарозумілість.*

● *Чим більше дров, тим менше лісу!*

● *Іноді коло друзів стає таким вузьким, що перетворюється на крапку...*

● *Плоди легковажності нерідко тягнуть каменем на дно.*

● *Тримався незалежно... від власної точки зору.*

● *Іноді життя бере своє, а іноді відбирає...*

● *Дехто ладен віддати все, щоб одержати значно менше...*

● *Дайте мені точку опори, і я висловлю свою точку зору!*

● *Одні знають собі ціну, інші — не складуть собі ціни.*

● *Мова пауз дослівно не перекладається.*

Леонід СУХОРУКОВ.

м. Київ.

РЕВАНШИСТСЬКА СВЕРБЛЯЧКА, або ПЕРЕГУК ЧЕРЕЗ ОКЕАН

Таке вже не раз бувало: коли у Вашінгтоні щось гукнуть, у Бонні одразу на тій же ноті відгукуються. Або навпаки — гукнуть у Бонні, а відгукуються у Вашінгтоні.

От і зараз через океан ведеться жвавий перегук.

Цього разу почалося на не дуже-то офіційному щаблі. Одному з діячів горезвісного «комітету з існуючої небезпеки» відставному генералові Замуолту закортіло, як то у них ведеться, тицьнути носа в Європу. І от, виступаючи перед журналістами, бравий відставний американський морський вовк гарикнув про свою категоричну незгоду з повоєнними кордонами у тій Європі.

І що ж? По цей бік океану негайно ж відгукнувся заводій західнонімецьких реваншистів, колишній гітлерівець, а нині — депутат бундестагу ФРН Г. Гупка. Еге ж, мовляв, він нізащо й ніколи не погодиться із тими кордонами!

Минув деякий час, і перегук на цю тему повівся уже на досить високому офіційному рівні. Заступник державного секретаря США з політичних питань Л. Іглбергер уголос, для преси, заявив, що кордони в Європі, на його думку, незаконні. І знову-таки по цей бік океану одразу ж відгукнувся статс-секретар у міністерстві закордонних справ ФРН А. Мертес: для нього ці кордони, звісно ж, також «незаконні».

А іще через якийсь час уже й державний секретар США Дж. Шульц, бувши на Стокгольмській конференції по заходах зміцнення довір'я, безпеки і роззброєнню в Європі, голос подав: Сполучені Штати, бачите, «не визнають законності штучно нав'язаного поділу Європи». У Бонні ж на цей глас високопоставленого вашінгтонського діяча відгукнувся уже сам міністр внутрішніх справ ФРН Ф. Ціммерман — просвітив темну світову громадськість, що «Німеччина існує в кордонах 1937 року»...

Отак і перегукуються, як по нотах. Це й зрозуміло, бо західнонімецькі реваншисти з американськими спільниками та однодумцями не з учорашнього дня на один лад настроїлися та зспівалися.

От минулого року в Сполучених Штатах побував той самий Г. Гупка. Є всі підстави дуже й дуже сумніватися в тім, щоб там не знали, що це — колишній гітлерівець, запеклий реваншист. Знали, а приймали у досить поважних державних інстанціях. І розмова велася приємна для обох сторін — гість із Бонна освідчувався в своїй палкій любові до американських «Першінгів» та крилатих ракет, а хазяї у відповідь гаряче співчували гостеві в його тузі за «Німеччиною в кордонах 1937 року», геть одвертаючи носа од того факту, що на угодах про повоєнні європейські кордони стоїть і підпис президента Сполучених Штатів Америки...

А оце, бачите, у Бонні — на високому державному рівні! — дуже заклопоталися такою собі «проблемою»: як зображати на географічних картах нині існуючі німецькі держави — НДР і ФРН. Вилупилася ця «проблема» в реваншистських кублах, а звідти ото вже, виходить, і в боннські міністерські кабінети перепурхнула, де їй і офіційну назву дали: «Принципи зображення Німеччини на географічних картах».

Тим часом Г. Гупка та його компанія, не чекаючи, так би мовити, високого благословення, по-своєму розібравшись у тих «принципах», іще минулого року виготовили і взялися розповсюджувати свої географічні карти. Звісно ж, із «кордонами 1937 року», так, ніби після того року нічого у Німеччині не сталося, ніби й не було розгрому гітлерівського рейху, ніби й не було усього того, що із цим фактом пов'язано і узаконено поважними документами.

А як же офіційний Бонн?

Минулого року, коли ті карти з'явилися, представник уряду ФРН назвав усе це «діями безвідповідальних осіб». Еге ж, безвідповідальних! Повторюємо, бо ж дуже цікаво виходить.

Чому? А тому, що нині є всі підстави долучити до гурту тих «осіб» уже й двох боннських міністрів — того ж таки Ф. Ціммермана та міністра з внутрінімецьких питань Г. Вінделена — і двох статс-секретарів — О. Хенніга та знайомого вже нам А. Мертеса. Річ у тім, що якраз тим двом міністрам із тими двома статс-секретарями заклопотаний «принципами зображення Німеччини» уряд ФРН доручив виготовити і видати нову географічну карту, уже освячену, так би мовити, самим тим урядом.

Запевнивши представників преси і громадськості, що нова карта буде «відповідати всім міжнародно-правовим і конституційним нормам», вищепоіменовані чотири високі боннські персони, засукавши рукави, взялися за доручену справу. Врешті, коли глянути на витвір їхній, то одразу стає ясно, що та справа для них була зовсім не складна, не завдала їм великого клопоту — між картою, виготовленою Гупкою із компанією, і тою, що виготовлена під високою урядовою егідою, немає жодної різниці. Вона так само є ілюстрацією до бездумного ігнорування Потсдамської та інших угод союзних держав. До речі, визнаних і урядом ФРН при створенні цієї держави. Так що все звелося начебто до звичайного копіювання, до повтору.

Тим часом міністр внутрішніх справ ФРН Ф. Ціммерман видав наказ про те, що нова карта є «офіційною і обов'язковою для всіх державних установ на всій території ФРН».

Ну, а раз так, раз із благословення самого уряду ФРН польські землі на тих нових картах віднесені до «німецького рейху», то чому б реваншистам зовсім не розперезатися?! Так би мовити, з державного дозволу. І от уже якийсь колишній гітлерівець, а до того ж колишній німецький поміщик, такий собі Альфред Плюшке пише листа в польське місто Ладно і загрожує полякам, які живуть там «незаконно». А газетка неонацистів «Дойче національцайтунг» закликає «не жаліти сил і не боятися жертв заради об'єднання розділеного райху».

А якщо на новій карті кордон між НДР і ФРН позначений як «кордон особливого роду», то чому б реваншистам не влаштовувати злочинних провокацій проти НДР поблизу того кордону «особливого роду»!

Звісно, ФРН населяють не самі лише реваншисти — тверезомислячі німці з тривогою дивляться на теперішній реваншистський шабаш. Так, один із керівників соціал-демократичної партії Фогель, торкаючись цього питання, нагадав віце-канцлерові й міністру закордонних справ ФРН Г.-Д. Геншеру одне вельми важливе місце з Договору між СРСР і ФРН, укладеного 12 серпня 1970 року. А там записано: «Обидва уряди єдині у визнанні того, що мир у Європі може бути збережений лише тоді, коли ніхто не посягатиме на сучасні кордони».

Як же зреагував на це міністр закордонних справ? А дуже просто й хитромудро водночас: нові часи й нові події вносять, мовляв, свої корективи в різні державні документи. А раз так, то чого ж стримувати реваншистську сверблячку, чому ж би реваншистам не докласти рук до тих «корективів»!

Перегук між Вашінгтоном та Бонном і між Бонном та Вашінгтоном продовжується. Тільки-но у Бонні з'явився наказ про «офіційність і обов'язковість» нової географічної карти, як у Вашінгтоні відгукнулися: представник державного департаменту США пояснив журналістам, що тут «будуть поважати і рахуватися» з тим наказом Ф. Ціммермана.

Це, звичайно, дуже припало до душі Г. Гупці. Бо, почувши той глас із Вашінгтона, він виголосив на черговому збіговиську свого «Союзу вигнаних»: «З американськими «Першінгами» — до справедливого рішення німецької проблеми!»

Реваншисти нахабніють. А чому б і ні, коли й на дуже високому рівні їх ніхто тепер за руки не хапає. Навіть навпаки — дають, майже офіційно, зрозуміти, що руки в них розв'язані. Так, коли іще минулого року на одній прес-конференції журналісти приперли до стіни самого канцлера ФРН Г. Коля запитаннями про зухвалі дії реваншистів, він відповів, що розглядає їх як «прояв патріотизму». А тепер — уже й цілком офіційно! — канцлер зустрічається з тими «патріотами», чого тут не було із часів «ери Аденауера». Канцлер ФРН, можна сказати, приголубив делегацію «Союзу вигнаних» на чолі з Гупкою, заявивши, що він «розуміє їхні патріотичні почуття».

А сьогоднішньому Вашінгтону теж неважко «зрозуміти» Гупку із компанією. Бо все, що роблять реваншисти в ФРН, просто-таки чудово вписується в проголошений президентом Рейганом «хрестовий похід» проти комунізму. На гітлерівських недобитків і їх послідовників там дивляться як на один із загонів у тому «поході».

Для західнонімецьких же реваншистів — це неабияка допомога.

Так і збігаються інтереси тих, хто тужить за колишнім рейхом, і тих, хто готовий кинутися із ядерною бомбою на соціалістичний світ, аби встановити на Землі свої порядки.

Що ж, свого часу коричневий маніяк уже намагався встановити в деяких країнах свій, «новий порядок». Чим це закінчилося — не слід би забувати ані його сучасним західнонімецьким прихильникам, ані їхнім заокеанським опікунам та під'юджувачам.

Яків ВАЛАХ.

ВІМЕТРЕТ З ЛЕРІДЕМ

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Чашечку кави і тарілку кісток, будь ласка!

Мал. Г. ТКАЧЕНКА

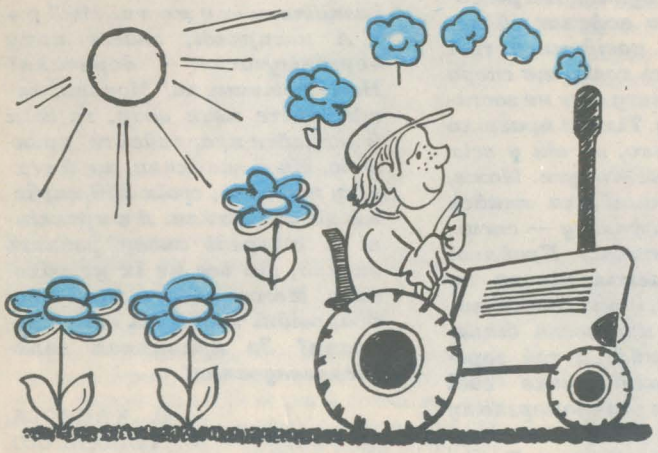

Лірик, або мрія природолюба.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

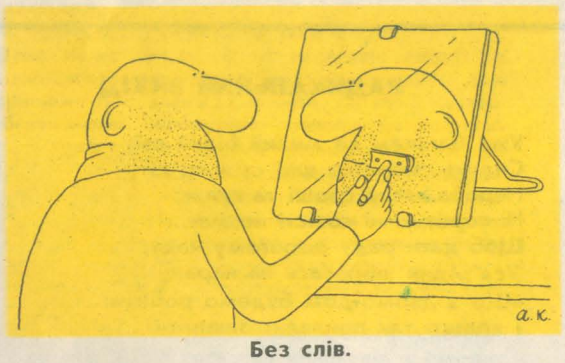

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Довго мені тебе ще ждати!!

Мал. В. СОЛОНЬКА

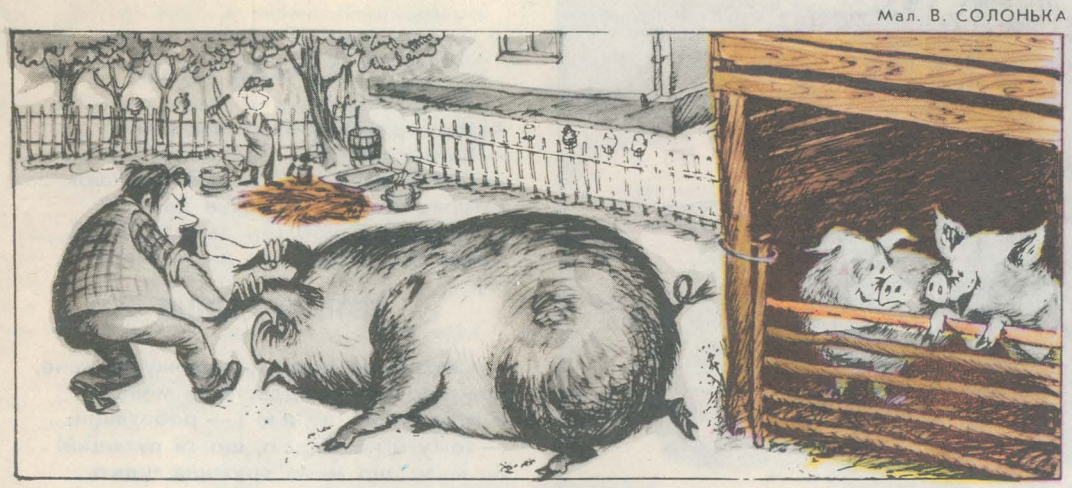

— А скільки разів я їй радила: сядь на дієту!

Наші дрібні усмішки

ДИВЛЯЧИСЬ ДЛЯ ЧОГО

— Чи не зміг би твій тато прийти завтра в школу? — запитує вчитель у Петрика.

— Якщо будете скаржитись на мене, то не зможе,— відповідає хлопчик.

Повідомив Василь СОПРОНЮК.

с. В. Озера,
Дубровицький р-н,
Ровенська область.

ЖІНОЧА УЯВА

Чоловік, повернувшись з відпустки, друкує фотографії.

— Уявляю, що то за знімочки,— каже дружина,— якщо ти їх проявляєш у темноті!

Повідомив Б. ГАЙДАЧУК.

м. Калуш
Івано-Франківської області.

ГОЛОВНЕ — ЗДОРОВ'Я

— Оксано, як там твій чоловік?

— Та як: як пив, так і п'є, як гуляв, так і гуляє, як не працював, так і не працює...

— Ну, і слава богу. Аби не хворів.

Повідомив В. КАЛІСТИЙ.

м. Дніпропетровськ.

СКЛАДНА СИТУАЦІЯ

— Так, у вас повне отруєння нікотином.

— Не може бути, лікарю, я не палю.

— Жаль, це сильно утруднює визначення діагнозу.

Повідомив В. СКРЯБІН.

м. Одеса.

«ОГОЛОШЕННЯ

«Увага! Всім пасічникам нашого району, терміново з'явитися в ветлабораторію для обстеження на варроатоз, нозематоз і інші захворювання. При собі мати ветпаспорт і довідку з колгоспу про стан на пасіці в цілому.

Головний зоотехнік
по бджільництву».

Надіслав Г. ОЗДОБА.

«Марія Василівна добилася високого прибавлення у вазі при мінімальних затратах кормів. Передова птахарка вважає, що ці досягнення — не межа її можливостей».

(Із звіту).

«Застраховані автомашини і члени товариства автолюбителів будуть проходити технічний огляд без черги».

Надіслав В. ПЛЮВАКО.

«КІРОВОГРАДСЬКИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ імені О. С. ПУШКІНА ОГОЛОШУЄ КОНКУРС На заміщення вакантних посад: доцента, старшого викладача (кандидата наук) кафедри фізики; доцента старшого викладача (кандидата наук) періоду феодалізму кафедри історії СРСР і УРСР».

Надіслав В. ЛИСТВАН.

Друже Перче!

Кажуть, що тварини думають. І ми, члени колгоспу імені Мічуріна Білопільського району на Сумщині, у цьому аніскільки не сумніваємося. Більше того, ми навіть знаємо, що думають наші корови про керівників будівельно-монтажного управління № 57 тресту «Сумиводбуд», яке вже дев'ятий рік замість п'яти місяців споруджує у нашому господарстві зрошувальне культурне пасовисько. А думають вони про них те ж саме, що й ми: безвідповідальні то люди!

КОЛГОСПНИКИ.

●

Мабуть, ти не віриш у казкові перетворення? Я теж не вірила, поки з моєю кофтою, яку я здала до Муровано-курилівецького будинку побуту пофарбувати, не трапилася дивна річ. Вона зробилась невидимкою. Принаймні, протягом року я чую від приймальників одну й ту саму фразу: «Щось ми її тут не бачимо». Коротше, зникла кофта, наче в тій фарбі розчинилася.

Чи не здається тобі, Перче, що побутовцям замість водити мене рік за носа і примушувати щотижня їх відвідувати, чесніше було б зізнатися, що кофта загубилася, вибачитися і виплатити мені компенсацію?

В. КАГЛЯК.

Вінницька область.

●

Ми знаємо, що найвірніший спосіб зіпсувати з кимось стосунки — це позичити йому гроші. Проте ніколи не думали, що подібні курйози можливі в діловых стосунках між установами. Здаючи рік тому в ремонт до ровенської «Побутрадіотехніки» кольоровий телевізор нашого клубу і заплативши за той ремонт авансом 233 карбованці, ми й уявити не могли, що ремонтники нас уникатимуть і ховатимуться від нас, як вони це роблять тепер. Ми розуміємо, гроші наші давно оприбутковані, за той ремонт вони і зарплату одержали, й преміальні. Отже, ремонтувати зараз наш телевізор — все одно, що повертати борг.

Чи не здається тобі, Перче, що плата за ремонт наперед — не найкращий стимул для ремонтників? Може, якби замовник розраховувався після ремонту, майстри ремонтували б і швидше, і якісніше?

Г. ТРОХИМЮК,
директор
Будинку культури
с. Новоукраїнки.

Млинський район
Ровенської області.

●

Коли ти проходиш по вулиці Урицького мимо заводу «Ремточмеханіка», то чи не чуєш з вікон цього підприємства звуків духового оркестру? Ми переконані: наші труби з барабаном так сподобалися київським майстрам, що вони ніяк з ними розлучитися не хочуть. Бо чим інакше можна пояснити, що інструменти духового оркестру нашого Будинку культури, які ми ще минулої осені здали сюди в ремонт, заплативши при цьому 611 карбованців, нам досі не повертають?

Д. А. СЛЬОЗКА,
голова
Бірківської сільради.

Менський район
Чернігівської області.

●

Поспішаємо поділитися з тобою своєю радістю: минулої осені у нашому селищі Груні, на батьківщині великого Остапа Вишні, по вулиці Петровського проклали асфальт. А поспішаємо ми повідомити тобі про цю радість тому, що скоро від того асфальту вже не зостанеться й сліду. Тільки пригріло весняне сонечко, як він у всіх на очах почав... танути. Може, шляховики винайшли якийсь новий вид асфальту — спеціально для районів Крайньої Півночі, де земля ніколи не відтає? Може, вони сподівалися, що й до нас весна більш ніколи не прийде, і той горе-асфальт спокійнісінько собі лежатиме на вічномерзлому піску?..

Така ж сама картина, Перче, і з дорогою, що веде від Груні на Павлівку. Вже не одна вантажна машина повивертала собі ресори на тій, з дозволу сказати, трасі. Поспитай, друже, у керівників Охтирського райшляхвідділу: невже вони такі багаті люди, що збираються за власний кошт відшкодувати усі заподіяні своєю халтурою збитки?

ВОДІЇ
колгоспу «Перше Травня»
(16 підписів).

Сумська область.

●

Багато років ми писали в різні інстанції листи з проханням прокласти водопровід по нашій вулиці, оскільки по воду доводиться ходити за тридев'ять земель. Нарешті наша районна газета «Радянське слово» надрукувала: «Виконком Бунаківської сільської Ради і правління колгоспу ім. Петровського повідомили, що побажання бунаківців враховано. Роботи по прокладанню водопроводу доручено організувати інженеру по трудомістких процесах і закінчити їх у жовтні 1983 р.»

А насправді, знаєш кому «організувати» доручили? Нам, мешканцям! Мовляв, якщо хочете мати воду, то самі й копайте-прокладайте траншею. Ми й викопали, ще й техніку найняли, своїх 250 карбованців заплатили. А в правлінні й сільраді знову роблять вигляд, що все це їх не обходить. Може, хочуть, щоб і водопровідні труби ми самі проклали? За принципом самообслуговування!

О. ХАНДОГА,
О. СОЛОДЕНКО,
О. КЛЮС,
В. ЗУБЕНКО та інші.

Лозівський район
Харківської області

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Колективний портрет риболовів.

РАДИКАЛЬНИЙ ВИХІД

Уже батькам не милий білий світ —
Сидить синок на шиї стільки літ!
Нероба тягне гроші та гуляє,
Ні сорому, ні совісті не має...
Щоб дати раду дорогому чаду,
Уся рідня зібралась на нараду:
«Що з дармоїдом будемо робити?..»
І врешті так поклали: оженити!

Володимир ДІДКІВСЬКИЙ.

ЗАРАДИ СЛАВИ

Акторці режисер потиснув руку:
— Ви так правдиво зобразили муку!
— Ще б пак! Мені в п'яту цвяшок заліз,—
акторка стогне. — Боляче до сліз!
— То знаєте, щоб вам зажити слави,
Нехай стирчить він до кінця вистави!

НЕПІДХОДЯЩИЙ ЗЯТЬ

— Скажіть-но правду, дядечку Семене,
Чому дочку не віддасте за мене?
Я ж не курю, не п'ю і — роботящий...
— Тому й не віддаю, що ти путящий!
Бо мало, що мене дружина гудить,
Так ще й тебе за приклад ставить буде!

Степан ГРИЦЕНКО.

Стършел

Сьогодні у мене гостює болгарський сатиричний журнал «Стършел».

Мал. Г. СІМЕОНОВА

— Слухай, ми ж дітей не взяли!

Мал. Л. КОЦЕВА

— Бувай здорова, мамуню, і не зводь з них очей.

Мал. С. ІВАНОВА

— Коли я п'яний, жінка мене лає, а коли тверезий, я жінку лаю.

Мал. В. ІЛІЄВА

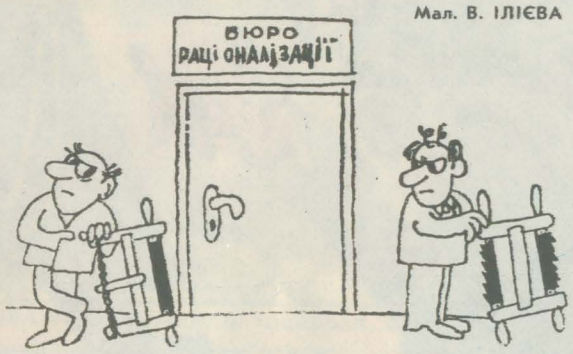

Без слів.

Мал. А. ЦЕНКОВА

Стара байка на сучасний лад.

Мал. Г. ЧАУШОВА

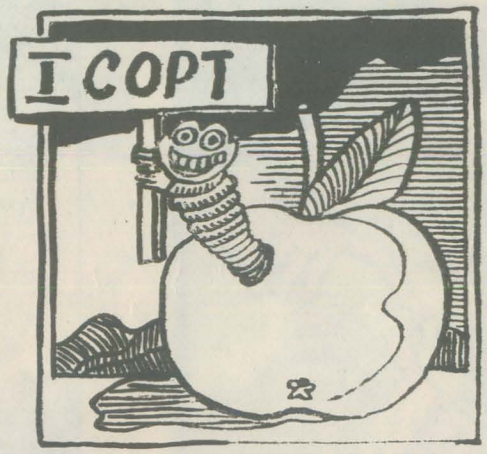

Мал. Г. АНАСТАСОВА

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ **«Меліорований карась» — фейлетон під такою назвою було опубліковано у № 4 журналу. А розповідав Перець в ньому про те, як ось уже три роки підряд з відома (а вірніше за наказом) керівництва Хорольського міжрайонного управління осушувальних систем працівники насосної станції цього ж управління скидають воду з річки Хорол, внаслідок чого чимала кількість риби опиняється на суші і, звичайно, гине.**

Після виступу Перця прокурор Полтавської області М. М. Бурлаков повідомив, що факти, викладені у фейлетоні, при перевірці підтвердились. По цих фактах прокуратура Семенівського району порушила кримінальну справу.

◆ **Про те, що в деяких населених пунктах радіоточки мовчать, а зв'язківці, замість своєчасно відремонтувати їх, дбають лише про те, щоб акуратно нараховувати абонентну плату, писалося у фейлетоні «На жінок уся надія...» («Перець» № 5).**

Начальник відділу радіофікації Міністерства зв'язку УРСР Г. Ф. Зданович повідомив редакції, що факти, згадані у фейлетоні, підтвердились. Для ліквідації вказаних недоліків було вжито термінових заходів. Так, на Черкащині у селі Мала Смілянка проведено капітальний ремонт радіофідера, а Смілянському райвузлу зв'язку для кращого обслуговування та ремонту ліній радіофікації виділено телескопічну автовишку. У Канівському райвузлі зв'язку штат цеху радіофікації тепер повністю укомплектовано. На Київщині у селі Бзов (Баришівський район) роботи по відновленню радіоточок також повністю закінчено. Відремонтовано радіофідер і у селі Крупичполь (Ічнянський район Чернігівської обл.). Усім обласним управлінням зв'язку дано вказівку вжити необхідних заходів для поліпшення роботи засобів радіофікації та посилити контроль за цією роботою.

◆ **До Перця надійшов лист про факти безгосподарності та приписок у колгоспі «Батьківщина» (село Горбулів на Житомирщині).**

Як повідомив редакції голова Чернянхівського районного комітету народного контролю т. Богданевич, при перевірці листа на місці факти підтвердились. Так, приміром, тільки у першій половині лютого було приписано й списано 2528 кг молока нібито для годівлі поросят, а молоком тим на свинофермі й не пахло. Виявлено також порушення при прийомі худоби від населення. За безгосподарність, приписки, обман держави бюро Чернянхівського райкому партії наклало на голову колгоспу Чупиру М. К. суворе партійне стягнення.

◆ **Жителі села Барабашівки (Сумщина) написали редакції про те, що через аварійний стан мосту на річці Псьол, до них перестав ходити автобус.**

Голова Лебединського райвиконкому В. А. Даниленко повідомив редакції, що нині ведуться роботи по спорудженню нового мосту. Відновлено й рейси автобусів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 15 (1177) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.07.84. Підписано до друку 17.07.84. БФ 09912. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 371 000 прим. Зам. 04395.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал reduktorer для rutracker.org

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. В. СОЛОНЬКА

ЗАЦІКАВЛЕНА СТОРОНА

— Мене дуже турбує ірано-іракський конфлікт: коли б він не припинився!

Мал. А. УМЯРОВА

Обложили.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org